

INBRAMP

Po konfiskaci
opravené vydání

Mohutný projev poslanců „LIGY“

trampské dni

fr. tundra II.

Neděle večer — — —
Ružomberok. Ulice, náměstí, ulice — Kalvarie, hřbitov a pole.

„Franto, zde? — —“

„Ne!“ Jdeme dál po mezi k lesu — k Hrabovské dolině. Do Horárně, k Haně a Heleně dneska už nechci jít — až zítra. Dnes ještě zůstanem v lese.

Tma — sjíždíme po prudké stráni dolů. Jsme v lese za Horární. Teď ještě místo. — —

„Jardo, zde dole musí být potok, tak až tam někde —“ Byl jsem zde již jednou, s Helenou, když Jára si léčil v Mikuláši nohu. — Konečně jsme pod svahem, u potoka.

Zapalují v trávě papír — místo dobré. Zrovna v ohybu potoka.

Házíme na zem věci a vyndáváme chleba. Podářilo se mi ho v jedné křemě, v Lužné, opatřit.

— Udělali jsme dnes dost — od Holí až sem. Byla to ovšem těž zásluha jedné „Líkavčanky“, která nás z Bílého potoka svezla. Měla v Praze bratra, tak snad proto — —

Chladná noc — bude již jistě jedenáct hodin. Čas spat — Zavazujem jeden druhého do celt, a přitabujem pod hlavu tornu. A pak se přikerýváme — vlastně pouze hlavu — dekou. Usínáme — — —

Každou noc šumí les a svítí hvězdy — — I dnes — —

Nářikavým hlasem zvonku probuzené červencové ráno, probouzí i nás — —

Mladý pasáček — dítě sotva osmileté — žene stádo krav do lesa. Bázlivě a uděšeně se rozšiřují jeho krásné, veliké oči, když nás spatří. — A pak už rychle pryč, za stádem, které mizí v záhybu cesty —

Červencové ráno — — —

Shazuji se sebe celty a rozhlížím se kolem. Proti nám, na druhém břehu potoka, jsou nějaké záhadné věci, a doleji pak, rýsuje se obrys nějakého stavení.

Neovímáme si však ničeho a smutně dopíjíme černou, nelsazenou kávu — cukr nám chybí —

„— — Járine, koukej, co je to? Támhle —“, máchnu rukou podle potoka dolů, kde na stožáru vidím vztyčovat rudou vlajku — a dole pod ní řadu lidí.

Vojáci — jsme v Ružomberké vojenské střelnici, vzpomínám si. A vskutku za chvíli přicházejí vojáci upevňovat na zem záhadné věci terče.

A s nimi přichází hned rozkaz:

„Ven odtud! — —“

Za nedlouho pak, čistý vzduch procitlé doliny, je rozřezáván ostrými ranami vojenských pušek.

O několik hodin později otevíráme dveře v horární u Holdoů — a zůstáváme tam. Tři dni — —

První jsme proběhali v lese — odpoledne jsme se seznámili s jedním starším dělníkem — Čechem z Náchodska — z textilky. Podaroval nás pálenkou: tři čtvrti skleničky čistého lihu a čtvrt vody. — Tuze hřející věc. Vypravoval — — Byl zde již před převratem, když Rybárpole vznikalo. A je zde českých dělníků víc, kteří jsou zde již 12—15 let. — Byl to dobrý člověk — už proto, že nám dal též několik zorek.

Další dva dni jsme pomáhali sušit seno — v lukách u Bílého Potoka.

To byla celkem idyla — — —

„— hm, tyhle „hálušky s brinzou, to je moc fajn žrádýlho, vid, Franto? — —“ Járin si večer před spaním liboval. Spali jsme v horární, na půdě, s Lackem, bratrem Heleny.

Odpoledne — přišerné vedro. Jen pár bílých mráček nad Holema.

Obracíme u studánky — asi pět set kroků od nás vede trat úzkokolejně dráhy, vedoucí do Koritnických koupelí.

— — Právě přijíždí vlak — „Jardo, že ho ještě doběhnu.

O co se vsadíš? — —“

„Nedohoníš — o pět kaček.“

„Platí!“ — Běžím. Přes louku k trati. Vlak je asi dvě stě kroků přede mnou, když dobíhám k náspu — a teď podle něho — — —

V záhybu před zastávkou „Bieli potok“ naskakuji na plošinu.

Hečám víc, než ubohá lokomotiva, táhnoucí tento „vlak“ a vzbuzuji všeobecnou soustrast. Dostávám dokonce noviny do rukou — už týden jsem je neměl.

„Nepokoje na Rusko-Čínských hranicích — —“

Když se vlak znovu hne, seskakuji k údivu všech dolů — a s mravním uspokojením běžu se zpět. Vydělal jsem si pozitivě pět kaček — žel bohu, dostanu je — „až doma“.

„To bych byl taky běžel — —“

Jdeme. Járin, Helena a já — —

Helena trhá rudé máky — rudé květy tuláček. Mají je s Hanou rádi.

Rostou zde na mezích a podél trati — i v kamení rostou. Žádný je netrhá — rudé máky — rudé květy tuláček — — —

Nic věčně netroá, jen nenávisť a láska — — —

I idyla končí. Poslední den. Večer nezdařená imitace potlachy s kamarádama z internátu. Na stráni, nad horární — táborák a pár písniček.

Helena a Hana s Lackem nezištně rozdělují pečené brambory — Čechům, kteří přišli vyžítat slovenskou krajinu — —

„Ahoj, otečko Hlinka. Ahoj! Ahoj!! Ahoj!!“

Tu noc jsme spali s kamarády v internátě. U Holdoů jsme dali před večerem „sbobom“ — Lhali jsme! — — — Věci zatím byly u Hany, v Červeném kříži.

(Pokračování).

TRAMPOVÉ!

Lyže, hole, boty, obleky a veškerou lyžařskou výzbroj objednejte opět v trampském závodě **American Sporting Store JAN HORN, Praha II., Žitná 8 YWCA.** Zahajují splátkový prodej kanof. — Pište o nové ceníky. — Novinka: zlaté gramofony

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u **„PARTIE“, PRAHA VII., Belcrediho třída číslo 40.** Ceníky vetešnického zboží zdarma.

Zákaz trampingu na programu příští vlády.

Klerikální „Pražský večerník“ přinesl v minulých dnech „minimální program“ lidové strany pro novou vládu. Flandácká drzost s jejich ultra-reakčními požadavky přesahuje již snad vše, co bylo dosud v naší t. zv. svobodné republice ve vládním programu.

První tři body „minimálního programu“ flandáků požadují uzákonění nerozlučitelnosti sňatku po katolicku uzavřeného, chce ztížiti možnosti rozluky a rozvodu při sňatcích civilních (!) a bod šestý žádá dokonce

Zákaz společných koupališť mužů a žen, zákaz trampingu a „divokého“ skautingu.

Řeknete: černokněžnická reakce, paďourství nejhoršího rázu — dobrá — ale o nic lepší program nemají „česko-slováci“, pokrokoví národní socialisté, kteří v požadavcích, vypracovaných jejich poslaneckým klubem, žádají „pouze“ o mezení a dozor nad trampingu, což vyrovnávají svojí velkohubou láskou ke sportu tím, že požadují sice rezervace podél řek pro táboření, ale pouze pro členy Č. T. K. (klub turistů) a pod. s nár. soc. legitamacemi.

Tedy útoky na jediné svobodné hnutí u nás už se formují v docela demokratický — zákaz. Tady už nepomůže ani utíkání od politiky, budeme nuceni bránit se stejnou zbraní. Nemyslete si, že to není u nás možné, omezovat takto osobní svobodu. V zemi, kde se tak dojemně stýká program nejčernější reakce s programem socialistické strany, je možné všechno!

Kamarádi! Poradte se v sobotu na osadách, stanarí a kanoisté, svolajte si schůzky a okamžitě nám sdělte, jaký postup máme zaujmouti proti takovému zneužívání moci, kterou svěřil obalamucený lid v ruce těchto „lidových“ a dokonce socialistických stran.

Současně sdělte adresy a počet členů Vašeho klubu neb osady, kteří s Vaším návrhem postupu a udáním politické strany, které naše požadavky předáme, souhlasí.

Neodkládejte s tím, jde o vážnou věc. Výše uvedené strany jsou v nové vládě zastoupeny a zajisté dovedou své požadavky prosaditi, nezvednete-li se spontánně k protestu. Může se klidně státi, že Vás již některou příští neděli budou honit a zavírat četníci, za to, že Jste se chtěli přes neděli nadýchat trochu čerstvého vzduchu.

Veškerá usnesení, návrhy a pod. pošlete do redakce t. l. Týká se to všech, i mimopražských.

Opakujeme, jde o vážnou a akutní věc. Nesmíme již mlčet, nebo se může docela snadno stát, že v republice postaví ke každému „svobodnému“ občanu četníka, který bude v rámci svobody kontrolovat stolici! Mlšk.

Düsseldorf:

— Proč utíráš při pláči zem a ne voči?

— Přece si nebudu utírat voči takovým hadrem! U 5 šerifů.

Ferry a Jerry už moc zkusili vod komárů. A tak jednou taky chrněj ve stanu, dyž jim tam vliťne pár svatojánskejch mušek. Vyskočí Ferry:

„Ježišmarjá, Zery, helé, ty potvory komáří si na nás vzaly lucerny!“ Joe.

ŠTOČKY

GRAFICKÝ REPRODUKČNÍ ZÁVOD

VOJTĚCH HRDINA

PROVÁDÍ V NEJLEPŠÍM PROVEDENÍ

SMÍCHOV, ULICE KE KOULCE č. 6.
TELEFON 455-7-6.

z galerie fuláků života

XII.

Vladimír Majakovskij.

Ruská Říjnová revoluce stvořila nový díl světa, „— zahynula Rosejička! — Zahubili ubohou! — Novou ji najdem Rus — světovou!“

Říjnová revoluce — revoluce lidí, umění, všeho. — Stopadesát milionů vstalo a dalo se na pochod. Stopadesát milionů — jeden z nich Majakovskij. — Mládí v Zakavkazsku. Revoluce ve verších — socialismus — organizační činnost u bolševické strany — vězení. Rozhodnutí: dělat socialistické umění. Jak? Verše — malířství — ruční práce — nic! — Konečně jediné místo, kam možno se dostat bez legitimace „politické spolehlivosti“: škola sochařství a architektury. S Davidem Burljukovem začátky ruského futurismu. Nové verše — básníkem!

— — — Válka — hrůza z ní — hlad. Odveden: ulejvání a psaní. Začátky revoluce: velitelem autoškoly — odkerenšťování se Ruska. Revoluce — — — na straně Října. Práce pro sověty. Proletkult. Ve 20. roce — 150.000*). Epos revoluce — — Poesie žitá — — — (F. Tundra) (Ůryvky — —.)

*) Vydal v překladu B. Mathesia V. Petr v Praze.

My přišly
miliony
bezbožných,
atbeistů —
bijíce
hlavou,
do sebe
železem rezavým
na poli —
vše
slavně
k Pánu Bohu se pomodlíme.

Ve tvoje jméno
chcem se být
v hromu a dýmu se
rozsvítit.

Do práce jdeme teď
tříkrátě těžší
než bylo Boha, když tvořil svět
a věcmi pustotu plnil.
Nejenom nutno
nové snít — vybudovat
ale i staré
vydynamitovat.

Dobijem tebe
romantiko světa líná
místo věr
v tuše
pára a elektřina
místo žebráků —
bohatství světů všech stopte!
kdo stár, bud ubít! Jaké křiky!
Lebky na popelníky!
V zničení divém
staré smýt

nový mýt
po světě rozehrmít!
Ohradu času prolomit!
Nebe duh tisíci
rozsvítit.
V novém pak světle rozkvetou
básníků ráže, sny zhanobené.

Zdálo se už, zdálo,
jak to v světě bývá,
nad mohylou lesní
vítr břízkou kývá,
a pod břízkou Ivan —
vítr duje tiší —
nikdo
nikdy
pranic
o něm neuslyší.

Konfiskace

V Číně si říkají čínský jeptišky „nevěsta boha“. A zrovna taková jedna čínská jeptiška umřela. A toceví, nalinkovala si to rovnou do čínského nebe, kde před branou sedí drak, asi jako u nás sv. Petr. A ten drak se ptá:

„Co jseš zač?“
„Nevěsta boží,“ odpovídá čínská jeptiška.
„Tak di vocuď, starej se ženit nebude!“

— Víš co musí bejt hrozně těžký?
— ? ? ?
— Rodit ježka. Manin.

E g o :

— Jak to přijde, že vám tu chatu
eště nikdo nevykrad?
— My ji zavíráme zevnitř.

Ctibor.

— Leží to, nebere to nemocen-
skou pokladnu a přece to vydě-
lává. Co je to?

— Dám se zbodnout.
— Žena.

A—a

— Víš, jak je starej pámbu?
— To nevím.
— Tak se ho di zeptat. Indan.

— Dyž se tak na tebe koukám
a myslím na ten voběd, co uvaříš,
tak se mi zbíhají sliny —

— To bych řek —
— Si vodplivnout. Otto.

— Vono je blbý, dyž není práce, ale
blbější je, dyž je.

— Vod kolika do kolika děláš?
— Vod 8—3.
— To náš starej je zasejc soci-
álnější. My děláme jenom vod
7—2.

Weiskopf:

PRŮCHA

— Ty, povídal, že máš všechno od Průchy a koukej, cos jim toho tady nechal.

Irčan:

Hrdinové jižních moří.

K druhém výročí ztroskotání „Princezny Mafaldy“.

»Vole...« — zašveholila lyricky Trixie Daweova, dcera známého amerického senátora Black Dawea, jehož poslední lihová aféra vzrušila celý kulturní svět, Samojedské ostrovy a fašistickou Itálii nevyjímaje.

Ned Stone, její snoubenec, po tomto láskyplném oslovení pozvedl svůj, poněkud již kalný zrak od patnácté sklenky whisky, po kteréžto námaze s nejroztomilejším úsměvem jehož byl schopen, sklouzl pod stůl, kdež zůstal bezvládně ležet.

Vlahá letní noc a touha po flirtu se švarným Guiseppem Rossim, druhým hospodářským důstojníkem parníku »Princezna Mafalda«, přiměla ji k procházce po palubě tohoto transoceanského obra. Věděla, že Rossi má dnes službu, a že umírá touhou po ní.

»Jak bych si přál, by's vzala hlavu moji do dlaní...« právě si prozpěvoval ten, jehož hledala.

»Byl byste schopen obětovati všechno, ale všechno pro milovanou ženu?« — tázala se po chvíli, pohlížejíc mu láskyplně do očí.

»Jsem fašista a gentleman« — odpověděl hrdě, »to snad stačí.«

Té noci stala se Trixie milenkou Guiseppovou.

*

S..O..S.. — S.O.S. — SOS.. — Parník »Princezna Mafalda« sedmapadesát severní šířky, osmačtyřicet západní délky... toneme ... S.O.S. SOS. SOS...

*

»Fašistická Itálie potřebuje svoje hrdinné syny« — hovořil kapitán se svého velitelského můstku — »doba je vážná a nemůžeme pro záchránění několika bezvýznamných lidí připravit vlast o výkvět jejích synů — posádka zachrání se první — vzhůru děti, spustit záchranné čluny!«

*

Jako uragan žene se statečný Guiseppe Rossi, rozrážeje cestou houf zděšených cestujících, dolů do podpalubí, vyráží dveře kajuty, vrhne se dovnitř, chopí se loďní pokladny, vyběhne na palubu a odstrkuje nařikající ženy a děti, sráží k zemi Trixi, která se mu pověšila na krk a zachraňuje se skokem do posledního člunu. Fašistická Itálie potřebuje svoje statečné syny...

Blaho vlasti, je nejvyšším zákonem...

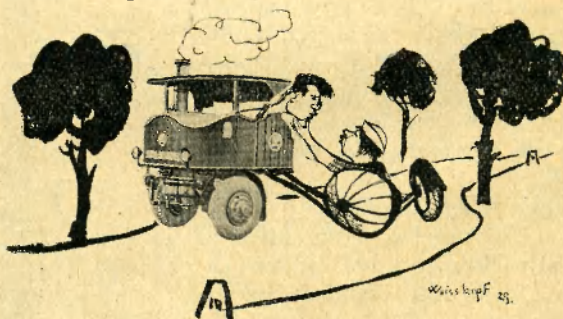
*

Mezi oběťmi katastrofy parníku »Princezna Mafalda« nalézala se také, jak jsme dodatečně zjistili, dcera známého amerického senátora Black Dawea, Trixie Daweova. Nešťastný otec... atd., (Zprávy denních listů).

*

(Asi před rokem konal se soud se statečným Guiseppem Rossim, který byl obžalován pro ukradení peněz [půl milionu lir] deponovaných cestujícími v loďní pokladně. Byl však fašistickým soudem osvobozen a uznán za čestného člověka.)

Weiskopf:

Tramp-novomanžel: „Nemysli si, že teď, když jsme svoji, budeš dělat —“
„Já věděla, že si hodnej —“
„— do jinejch.“ Rudyna.

De Paďourská rodina na vejlet a přide na palouk, kde se pase stádo krav. Malej Paďourek si chce některou pohladit a ptá se pana Paďoura, zdali jako může k ni jít. A pan Paďour se opět ptá vedle sedícího trampa:
„Pane tramp, nepoplaš se ta kráva, půjdu-li k ní?“
„Ale, depá. Dyk vona už byla u bejka několikrát!“

Joe.

Včelička:

— Víš, co je zaručeně dobrý proti zápachu nohou?
— ???
— Revolver.

Nora.

Seděli na břehu divukrásné Vltavy tři trampové, a hrozně brečeli.

Nebrečeli, ale řvali.

Slzy tekly potokem do Vltavy.

Tu objevil se nad řekou modrý oblak, stále se zvětšoval, až za ohlušujícího troubení kůrů nebeských vystoupil z něho „Velký Manitou“.

I popošel velký Manitou k prvnímu:

„Proč pláčeš, synu můj?“ tázal se hlasem volajícího na poušti.

„Oh, Velký Manitou“, lkal tramp, „měl jsem kanadky a nemám již kanadek. Lid zlý mi je utopil.“

I řekl velký Manitou:

„Více neplač, synu můj, a kup si u Bohaty nové. A co ty naříkáš“, řknul, obraceje se na druhého.

„Oh, Velký Manitou, děvče zhrdlo mou láskou!“

Velký Manitou se zachmuřil.

„Ó malichernosti světská! Ale mlč, přijde nová a dobře ti bude na zemi.“

A popošel k třetímu:

— „Synu můj, i nárek tvůj pryští z malichernosti?“

Škytl třetí tramp:

„Velký Manitou, veliký jest

bol můj. Tyhleti dva pacholci mi vypili rum!“ Tu zabořil Velký Manitou hlavu do dlaní, usedl vedle třetího trampa a brečel taky.

Co se opravdu stalo.

Hráli jsouc kluci u boudy ferbla. Tu náhodou kráčí kolem pan Paďour a nemoha se na tuto zohavilost dnešní mládeže dívat, káře je řka:

„Kdybyste raději mně, či by rodičům svým dali to, co zde mrzce prohrajete!“

I odvětili kluci unisono:

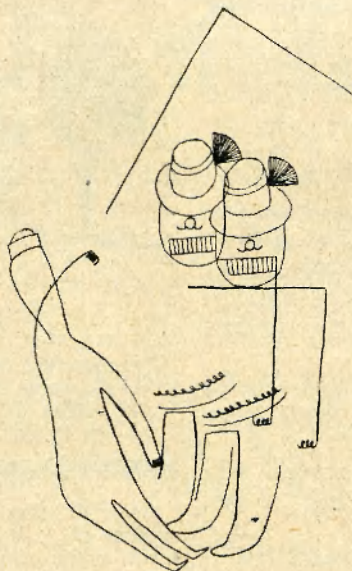
„Oh, milerádi, drazí pane Paďour.“ Rozjasnila se na okamžik kulatá tvář pana Paďoura. Přece není mládež naše tak zkažená! Ale jenom na okamžik. Neboť jedna, dvě, tři, čtyři, ano, právě patero facek obdržela kulatoučká tvářička.

„Musej prominout, ale my sme švorc, tak teda hrajem vo pohlavky a totoť sme prohráli.“

Bukaner.

A zas dostal tuhle pan Paďour na čepec. Kluci si hráli „na jatky“, a ten blbec se tam připlet zrovna když byl „nucený výsek“.

Bukauer.

— Já sem zoufalý!
— Proč?
— Protože se tak menuju. R. R.

— Pane Paďour, voni mají hlas, jak když má mluvící film angínu.

Tchán Kondelík a kráva matky Ungrový šli do parní lázně. Tchán Kondelík hrozně nadával, že mu je horko. I poudá kráva matky Ungrový: „Otče, budete asi muset sundat ty šaty.“

Lukšík:

— Člověče, já ti mám od Bohaty kanadky a do těch můžu dát i tučet ponožek. —

— Nehoň.

— Ale nohy holt musím nechat venku.

Povídá Venca:

„Franto, kolik by asi mohlo bejt pět a šest?“

„Jistě to nevím, ale moc toho bejt nemůže.“

— Tak sem si koupil auto!
— Jó? Škoda!
— Né Škoda, Praga.
— Hm, škoda!
— Vole, né Škoda, Praga!!
— Hm, dobře. To je škoda!!
— Krucifixhimlaudon, troubo, jak to může bejt Škoda, dyš je to Praga?!
— Voie, kdo se s tebou hádá? Povídam, že je to škoda, já věděl vo jednom moc laciným!!! Lord

Kdo čte TRN, ten trne.

Kdo čte TRAMPA, tak trampe.

Prohlášení.

Prohlašuji, že budu stíhat soudně všechny nactiutrháče, kteří dělají vtipy na mého otce.

Kráva matky Ungrové.

Beneda:

— Neviš, proč ta husa má čtyři nohy?

— Protože seš vozřalej.

Ctibor.

— Já bych myslel, že se mají boty nosit na krku.

— Blbneš.

— Nikolivěk, ale mě hrozně škrtěj.

Jde tchán Kondelík, taky paďour, okolo stanu. Najednou zapráská ušima. Ze stanu se ozývá dívčí a mužský hlas. Mužský hlas povídá:

„A proč se nechceš poddat?“

„Počkej já si to ještě rozmyslím.“

Tchán Kondelík vletěl do stanu. Ale bylo mu to plat prtný. V momentě zase vyletěl a držel si hubu. A mužskej hlas řval za nim:

„Voni vohavnej krávo, k vůli nim si nebudem dávat hádanky?“

Nora.

— Já náhodou nejsem tak blbej, jak vypadám. Já mám tu všechnu chytrost uvnitř a ta holt vytlačila tu blbost navrch.

Bukaner.

— Zním fašisty, socialisty, nihilisty, anarchisty, komunisty,

Konfiskace

Bylo to zrovna v sobotu před Mikulášem. A kluci, že prej v noci chodí sv. Mikuláš, že si jako taky dají za okno punčochy. A taky jo.

Uplynula noc.

Ráno se všichni vyřítily před boudu, kde visely punčochy.

Zbledli.

Pod punčochama ležel sv. Mikuláš.

Docela mrtvej.

Langhans:

— Čéče, támhle přejeli tram- pa!

— Šmarjá, co dělal?

— Vypad mi z kapsy!

Proč jsem se vdávala, proč jsem nešla raději k divadlu! Nemysli si, že biletáři mají na růžích ustláno.

Bez TRAMPA mě jimá žal. Váš fousatej Udržal.

Bez TRAMPA se žít mi nechce. R. Medek za plukovníka Ševce.

Anglická obuv

pro každý sport, speciálně pro turistiku, lov, lyžaře, motocykl, tramping, box, rybářství atd. se zárukou u

**Jaroslava Bohaty,
Smíchov, proti Knížecí.**

Ceník sportovní obuvi:

	Kč
Lovecké, duli-box nepromokavé	148.—
Lyžařské, orig. švédský Nanson	218—228.—
Brušářské, v luxusním provedení	128—148.—
Rybářské vysoké, orig. amer. gumové	198.—
Šoféřské, velmi teplé, nepromokavé	168.—
Turistické, orig. angl. duli-box	128—148.—
Kanadské pro tramping, orig. kanad. vzor	195.—
Kanadky vysoké pro motocykl	268.—
Do sáňkování dětské a dámské	98—115.—
Boty vysoké, pro průvodčí drah, vrátne, tr-hovce, speciální, zvláště teplé, s lisovanou srstí, orig. sibiřský vzor, made in U. S. A.	128—178.—

Ti trampové, kteří neznají MAGAZIN TRNU z letošního roku koupí si lacino

VESELÝ KALENDÁŘ TRNU A TRAMPU 1930

koupí tím oba vyšlé magaziny dohromady, čili 250 stran a 150 obrázků s trampskou přílohou a kalendářem za **Kč 9'—**

EXPEDUJE TRAMP PRAHA II., KARLOVO NÁM. 15.

Inglmayer:

poslední čundr.

(Pokračování.)

Pro psychologa by to bylo vědecky študování, takovýde fádní logály. Pokojný opčani, rváči, vojáci, dělníkové, narvaný kartáři, děvky pro každou práci, matrony s cérama počtívejma aš čoveka hanba tluče. Před tēma se defiluje, musíš se uklánět, usmívat, rozdávat cedulky, nastavovat čepici extra na tendle oučel koupenu a eště dávat bacha esli z venku sem nenačihuje polivachman.

Já byl první den z tý práce docela tumpachovej. V lébě mi hučely jenom fšelijaký výlevy citů těch ubohejch hostí, kerejm sme naše spanilý fotografie servírovali:

»A prosím vás, to pudete z Dakaru do Ameriky taky pěšky? To musí bejt intresantní takle daleko jít. Nebejt ženatej tak du lnet s váma! Té blbý, to si ušoupete nohy, máte ject rači na kole nebo f automobilu! Udat je holomky. Dyk sou to gauneři co se štítěj práce! Každěj den je jich tu deset! Pro strážníka du! Nastar — praha — já lítat vysočan — kpeli, to Rumonsko a to konstatatynópl. Moje mašenka pitlela na šiškov. Setnout taty ke mně, já platýme pivo! Pro pána krále, teen je dlouhej!«

A jinejch vejšprechej sta. To poslední platilo na Tondu a já se za tu jeho dýlku už začínal stydět.

Vona je to práce na pohled snadná. Ale to si neumíte fšrstelovat jak čoveku řádí hlava dyš vyleze z poslední putyky a de na kutloch. Druhej večer sme procourali potom eště dvě hodiny vokolo rýnskýho kanálu abysme uzenej pajšl trochu vyvětrali.

A smutný je todle svobodný řemeslo aš k pláči! Jenom večer mám dycky srandu velikou dyš Tonda počítá kořist. Tváří se důležitě, vede knihy, sortýruje mince, počítáááá co mu tóó výneslóó!

A kleje a říká je to mizerný, nebo se chechtá a tvrdí že si takle zašporujeme na loď a nebudeme se muset prosit lecjakýho ušňupanýho kapitána aby nás převez.

Obzvlášť pozejtři nebo kdy to bylo se nám ohromně v našom podnikání dařilo. Objevili sme někollko zlatejch dolů a tak se nám kapsi jakoš i čepice nacvokovaly penězma aš hamba. Bohužel byly to len samý pětníci a deseti-sántými a abysme mohly ve vydírání (pane redaktor, že je vejraz »vydírání« vod slova díra?!) pokračovat tak sme museli v jedný tmavý ulici učiniti následující opatření. Já sem se zul, svlíknul sem fusekli a Tonda mi do ní hodil první hrst drobnejch. To abysme neměli moc visací kapsi a aby to f čepicích moc necvrnkalo a abi nám lidi neřikali helejte jak ty smradi bohatnou! Jo ale jak tam ty findy hodil, tak to začalo zvonit na chodňasu že sem byl celej polekanej. Něco zřejmně nefungovalo a já podezřívál Tondu že to sype vedle. Hodil druhou porci a zas to pekelný zvonění! Honem sem se jal se vohejbat i po zemi šukati a grošíky, sebrati o rozžehnutí smolnice Tondu uctivě žádavši a řkouce mu aby si protřel zrak neš se strefuje cenným kovem do jicnu fusekle srovnávajice celou akci s forbesem. Roškrťše sirku skočil mi Tonda po fusekli, vochmatal ji a zaskuhrál:

Všichni MUSÍTE ČISTI

SENSACI SVĚTOVE LITERATURY VELEDÍLO Dr. Th. H. VAN DE VELDE

býv. primář ženské kliniky v Haarlemu

Dokonalé manželství

Studie o fysiologii a technice pohlavního života.

České vydání redigoval: MUDr. A. HELLER, lékař psychotherapie v Praze.

Z OBSAHU: Všeobecná pohlavní fysiologie. — Proč existují nešťastná manželství? — Pohlavní pocity a dráždění. — Zvýšení pohlavní rozkoše. — Pohlavní život dospělé ženy. — Fysiologie a anatomie pohlavních orgánů. — Pohlavní styk, hra lásky, vášně a dodatečná rozkoš. — Psychologické předpoklady pohlavní sympatie. — Technika soulože.

360 stran textu, 5 diagramů, 8 mnohobarevných vyobrazení s vysvětlivkami. — V přepychovém vydání, v celoplošné vkusné vazbě, pouze Kč 160. Lze obdržeti v každém knihkupectví neb přímo v nakladatelství

,Tp'

„LITEVNA“ Vojtěch Tilkovský

literární a vědecké nakladatelství, Praha-Smíchov, Malátova 19.

Zašlete mi obratem pošty na dobříku Kč 160— (obnos zasílám současně) 1 výtisk

VAN DE VELDE: DOKONALÉ MANŽELSTVÍ.

Čitelný podpis:

Zašestnání a adresa:

LZE
OBDRŽETI
NA
SPLÁTKY

»Ty hovado forbesone, tak se hele esli sem sypal vedle, to bych si moch protírat zrak aš bi se mi zavařili čočki, dyk ta tvá fusekle smradlavá nemá ani špičku ani patu!«

Nadešedší chvíličky zbirání rozkutálených mincích sme věnovali tomu, že sme si vopakovali nejdůležitější ména z přírodopisu a snažili se jeden druhému dokázat že má víc znalostí f tom zástoji. Tonda to ofšem provrz ježto virost někde u Doudlep a já f kanálce. Jsouce vítěz diškurzu, povídá mi Tonda že kušním dobře, že tet pudu já všude napřet a to prej vybereme prachů! Zašpendlil sem punčochu aby tak nesmrděla a šlo se znova do rachoty — já napřet. Cé to platný, už sme vibráli prdlajs, Tonda mněli ty kavárenský pováleči mnohem rači. A přeci sem podle úsudku jinech heskej!

Já mislím že se lidi dali dycky nacytat na tu jeho dýlku. Tak šel druhěj den zas Tonda napřet — a bylo to zas dobrý.

Tadle celá sranda nedělá žádný potíže, jenom dyš někde uděláme větší outratu a potom platíme, to je komický číslo. Pětničky rozbalujeme z roliček, vopatrně je vodpočítáme abysme se nepředali, a pan hospoda nebo obchodník čeká, kouše se do pysků, kaše — ale čeká!

Tonda minil tendle vděčnej štrázburek exploitovat aš do dna, ale mně to tady už začalo žrát. F tom hotelu sem

nebyl štont usnout ani jednu noc. Nad náma byla náká cimra roskoše a lásky, furt to tam brousilo po vrzavejch dřevěnejch schodech nahoru a dólů, co chvíli na mně sněžila vomítka ze stropu že sem si musel mislet že s nima postel chodí vokolo stolu.

Povídám že to tu blbý, spaní neklidný vzhledem k určitejm fyziologickejm procesům, město seclnilý podobný Břevnovu po týfusu, lajdání po muzeách že už mám po krk — a Tonda na to je fanda, kde jaký starý vrata, tam čumí, a počítá esli mu to stačí na fstupný — a já sem takovej vandal, já dyš do muzea, tak po rampě pěkně v noci a vodnýst co se dá prodat zámožnejm lidem kerý sou na plesnivý drahokami perverzni. Ne abyste kolegové něco žvanili, todle vylizt na světlo tak maj špury, naše gényjální detektivové se za mnou rozeběhnou a maj fšeko až do fšenor. Tak žádnou zradu, rači mně zapte pěsti hnet, čekám z rozhrnutou košulenkou jako přemisl na den svatýho rúfa nápolimóravském.

Tonda se dal na konec uprosit že eště před vánocema toho kterého roku vocestujeme vocat. Další štace to budou Nancy a jak se tam dostaneme to bude záležet na stavu komunikací, esli nemají vlaki spoždění a hlavně jak nám stačej poukázky na život.

Pokračování.

Helena Holdošová:

vojáci

Vojáci
písničky veselě
zpíváte rádi
rádi se díváte
do naší horárny.
Kdyby tak
vase děvčata
slyšela písničky
k vám by se rozběhly
v náruči červené máky.
Ta vase bida
vždycky je veselá,
vždy se v ní těšíte
na svoji mámu.
Kytary smutně i vesele
z kasáren zní
když třešně odkvetou
a máte domů jít.
Ráno si ještě počkáte na žluté petrklíče
a zaprosíte:
Děvčátko,
dejte nám kytičku,
my zítra maširujem domů,
zítra se povezem k mámě.
Višňové knedlíky nás u ní čekají.
Vojáci, šest petrklíčů mám jen
tak málo je to pro vás,
půjdu vám natrhat na naše stráně,
aby jste s kytičkou za čapkou
šli k svoji mámě.

VII. 29. Lipt. Sv. Mikuláš.

Z pozorovací koše je hlášeno:
— Hahoj, kapitáne, vidím se-
verozápadní vítr!
Váma.

Včelička:

Já se divím, že ten Udržal ne-
může furt ztlouct tu vládu. Ať
ji pošle na „Havran“ nebo „Utah“
a bude vidět!
Bukaner.

— Ten Franta je děsně nobl. Víš,
že ten blbec, když strčí do dveří, aby
je otevřel, řekne „pardon“?

— Prosimich, pane Hydiko, může
bejt taky neplodnost dědičná?

— Dal si ten pepř do vomáčky?
— Se ví, i s papírem.

Pinci.

— Tchán Kondelík je vůl.
— Není možná!
— Vážně, tchán Kondelík je
vůl.
— Prečo?
— Protože byl tuhle u doktora.
— Proto přeci není vůl.
— Je, protože mu ten doktor
poručil kouřit jenom pět cigaret
denně.
— A proto není eště vůl.
— Von to ale správně do-
držuje.
— No, to je přece dobře.
— No jo, dyť von ale ten blbec
před tím vůbec nekouřil!

Ctibor.

— Co děláš v zimě?
— Divím se, jak můžu v létě
zahálet.
Bukaner.

— Co máš tak rozbitou hubu?
— Ale žádal sem Jirku, aby mi dal
podnos.
Otto.

— Jakej je rozdíl mezi tram-
pem Kapustou a Tarzanem?
— ???

— Tarzan leze do boudy po
stromech a Kapusta po čtyřech.
Buk.

KDYŽ KANADKY TEDY ORIGINAL OD VESELÝHO

Praha - Jáma

Potká Karel Melíšek Irčana. Irčan brečí, slzy jako šampulata.

„Co brečíš?“ ptá se Karel.

„Ale dal sem si vytrhnout zub,“ stěžuje si Irčan, „— a teď mi to furt bolí a krvácí. Co mám dělat?“

„Dej si do vody kamenec a kloktej,“ radí Melich.

„Fuj, takovej ekhaft nápoj brát do huby,“ děsí se Irčan.

„No tak si dej kamenec do rumu.“

Irčan se děsí ještě víc: „Jejej, a to mám rum kloktat a vyplivovat? Dyk je to strašná škoda!“

„Kdo ti říká, blbče, abys to vyplivoval ven! Vyplivuj to dovnitř!“

G. V.

LYŽE

úplná souprava
s vázáním i holema

Kč 130[—]

Závodní hole

NOVINKA

NOVINKA

Milton vesty

Žádejte zdarma ilustrovaný ceník
u firmy

SPORTEX

VINOHRADY u nádraží.

Půjčujeme: lyže a lyžařské
boty.

Malý oznamovatel.

Prodáme podíl chaty
Horní Sázava.
Zn. „lyžař“ 5 t. l.

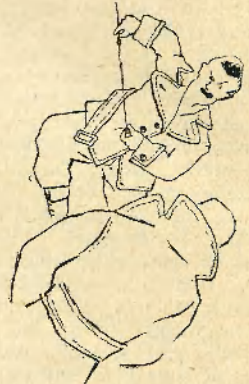
Kravaty ve velkém
výběru za nejnižší
ceny

„VIGO“

nyň Celetná 9.

Za přičinon sahařovacího
prodeje
snačně snížené ceny.

Rubens:

Venco, co je to za tanec tahleta
volenka? Sam.

— Proč se říká těm hořejším
desetitisům elita?

— Aby se jim nemuselo říkat
jelita.

R. R.

— Slečno, vy jste jako hvěz-
da která aniž by zazářila,
zhasla.

R. R.

Buffalo Bill

o sobě!

Odvážný hrdina prérií Divo-
kého Západu, známý po celém
světě - (vlastním jménem W.
Fred. Cody, plukovník) - napsal
o svém životě a dobrodruž-
stvích knihu, kterou budou hltat
čtenáři v Americe i v Evropě.

DOBRODRUŽNÝ ŽIVOT BUFFALO DILLA

vyšel právě v autor. vydání českém
a prodává se u všech knihkupců za
Kč 20[—]

Nakladatel F. TOPIČ, knihkupec
v Praze, Národní třída číslo 11.

Co nás zajímá

UŽŠÍ REDAKČNÍ SOUTĚŽ na nalezení stého „vypůjčeného“ fóru z „Tru“ a „Trampa“ v posledním čísle „Šejdrem“ byla uspořádána minulý týden v místnostech redakce. Se stým vypůjčeným fórem přiběhl Ančík, který čekal na „Šejdrem“ už před „Tempem“ a získal tak první cenu. Druhý přiběhl Melíšek, jehož objevený omlazený fóru byl však již stopátým. Po vypití cen usneseno zaslati p. Stříbrnému blahopřejný telegram, ve kterém zdůrazněn hluboký obdiv nad poctivou prací pp. redaktorů, kteří nechťejí pouze kopírovat styl, nýbrž spokojují se pouhým doslovným opisováním, neboť není všude zlato, co je stříbrný, čili tak dlouho se chodí vykrádat, až se dostane přes hubu.

Dobry detektivni roman z tramskeho ovzduši od Josefa Trojana vydava v sešitech dělnické knihkupectví a nakladatelství J. Svěcený. Nebojte se podtitulku „detekt. román ze skautského života“. Je to extempore pana nakladatele.

Blahopřání. Kamarádovi Vašovi Holýmu, osadníkovi z „Onixu“, a jeho družce, slečně Aničce Svobodové, přeji vše nejlepší v manželství osadníci „Onixu“ a „Ajaxu“.

Grog o třetí pořádá 1. prosince tábořská osada „Zlaté opojení“. Gaucho-jazz.

Stěžen.

(Rubrika pro stížnosti.)

Drazemilo vana redaxe Trampa!

Dovoluju si uctyniti návrchbiste uđali f tomto časopise iakejsi stěžen, neboly rubryku stížnosti*). Neboť komusi ně ubohí srděčko trampy postěžovat neš Vám? No moc se nesmějte, dyk Vy můžete taky jednou zblbnout.

Taxem myloval dífku. Bila z řadný rodiny, ale to mě nevdalo, dyk von má keždej ňákou chybyčku. A ona mě lásku svou dala, a teť se na mě vikašlala. Ale vona se se mnou rozházela k vůli mimu tatoušovi a úpině muřekla, že má blbího sina. Pánové, ja ji mjel tak rád, já úplně pánové vodpusťil, že její máma učí šilhat blechy, ale to eště nic neni, já ji taky pánové vodpusťil že její fotr chodil kráct na pítdu količky, no a tobi taki eště nic nebilo, ale jí vodpusťil i že četla šejdrem, a vona semi taklenc vodmění. Pánové na mou duši n-sto hříchů, že jí nic neudělám esi se eště vrátí, teđi Váš snažně prosím, dybyste s ni náhodou mluvíli, tak jí fšeko vodhalte, že sem nikdy blbej nebíl. Vroucně Vám přede m líbám ruku.

Ruffy, von LIBRAIDA.

a pani Marjánka matka pluku.

*) tedy zařizujeme. p. r.

„Zuřivý reportér“ Egon Erwin Kisch přednášel v pátek minulý týden před přeplněným sálem Lucerny o své cestě do Ruska a Ameriky, a ke konci musej ještě přidat a čel svojí „Tonku Šibenici“. „Zuřivý reportér“ byl nadšeně uvítán komunistickou mládeží. Jejíž po-

zdrav se podivně vyjímal mezi přítomnou německou elitou, ministry a vyslanci. — Kisch nám slibil českou přednášku v lednu a těší se na naše trampy. Datum včas oznámíme.

V nejbližších dnech vyjde tiskem výbor z osadních knih osady „Gola Hyde“ a „Speaking Brock“. Knižka bude obsahovat mimo karikatury, též různé písničky, fotomontáže a j. (Kde vyjde, nám bohužel zapomněli autoři oznámiti!)

Revue „Tramp — toť žena a grog — Howg“ 14. prosince scéna Praga Vinohrady, Časlavská 5.

Nádraží. Vlak zapíská a pomalu odjede. Ještě je kousek vidět, když příběhne tchán Kondelík, taky Paďour, a začne děsně řvát a nadávat.

I přistoupí k němu jeden tramp a chlácholivě povídá:

„Prosimich, voni řvou, jako dyby ten vlak byl pryč už hodinu!“
U pěti šerifů.

Ptá se šerif z Michiganu kapi-tána: „Ty, Franto, co je to emancipace?“

„Hm, čoveče, to sem eště nepil“

Redakční.

Hobo: to povídání je moc dlouhý, fóry jo. — **Jukl:** esli napíšeš, že toale sou ftipy, tak si tě nechám zjistit pro nebezpečné vyhrožování. — **Vilda:** dál, tohle ale ne. — **Beneda:** postupně vse, pokuste se o prosu. — **Fredy:** šmarjá, já sám mam tady přes 100 rukopisných písniček, co s tím chceš dělat? — **Helena H-šová:** básničku otisknu, děkuju a piše dál. — **Harpunář Pisek:** vono je to hezký, ale piš po jedný straně, páč je tohleto v košíčku. — **Manin:** spory, piš dál. — **Leon z Elsinore:** tohleto ne, moc dlouhý. — **Dreng:** ujde, ale až později, já mam tady básniček 32789. — **IKA:** kluci, vy ste ale museli vypadat, když ste to psaní psali! — **F. Kareš:** Franto, víc. — **Rudy-na:** taky. — **Franta II.:** piš inkoustem, neni to k přečtení. — **Mr. Dek:** ta „Haškovská“ snad byla už ve všech časopisech. — **Samotář Z.:** dal. — **A-a:** resignuju, později. Co mam taky furt těm básníkům odpovídat. — **Jezka:** totěž. — **Mercedes:** dtto. — **Nora:** veršovačky neeé. — **Váma:** povídka ist blbá. — **Otto:** poukáži. — **Tundra:** postupně, Irčanovi nadávej do Stud. knihkupectví. O tramské hlídce v Tvorbě promluví s Fučíkem. — **Walter:** to se ví, že jo.

Tak vám všem kluci přeju napakovaného Mikuláše, nechoďte ve větších skupinách po ulici, poněvadž policajti mají teď zmrzlý pondreky a srachy vo republiku a posilejte hodně namrzlý vtípy. Zdař bůch, skol!

Ahoj, hošové! Jať vidíte i v tom Lučeneckém poli daleko pod Tatrami jsme se spojili a skombinovali jsme s Key-Westy, Dakoty a Yachy svoji tramskou rotu, která si je nápomocna ve všech nesnázích. Těch prvých šest neděl jsme se natrampovali v těch „karnadkách“ až běda. Nyní však máme po výcviku, takže Vám budeme moci vždy nějaký ten podnik oznámiti. Je

nám vše hračkou, neb jsme zvyklí na ten tulácký život a vzpomínáme při tom na Váš jak se připravujete s „prkýnkama“ na tu zimu, která je na krku a která prý bude rádivá. Co se týče toho pana štabního (štáby), s tím si již tykáme, totiž on tyká nám. Každopádně ostudu Vám zde neuděláme, naopak jen reklamu pro Váš časopis a celé tramské hnutí. Těším se na shledání s Vámi. Nazdááár!

„Ruth, je tady inštalatér. Ty si se myla?“

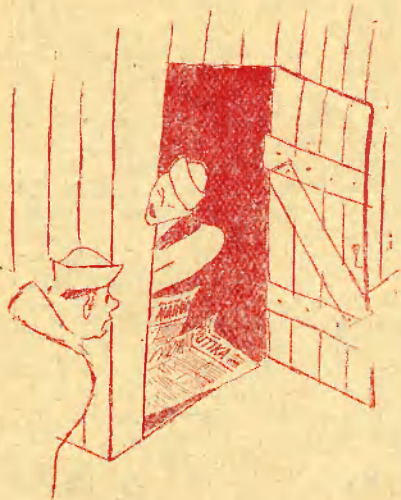
„Áno! Převčirem. A není to vode mě khrásný?“

„Áno, ale bhudeš muset platit!“

„Cóó? Platit za to, že sem se myla?“

„Za to né, ale za propucování za-
cpañejch kanálků!“ Lord.

Wolschläger:

— Jakej je rozdíl mezi operetou a baletkou, ahoj?

— Ni netuším.

— Při operetě se nejdřív hraje, pak de opona nahoru a potom se mluví! Jukon.

— Já mám holku, hotovej Českej ráj!

— Ježíšmarjá!

— Kost a Trosky.

U 5 šerifů.

— Ty bíbé děcko Nohýle, se vůbec neučíš. Teď tě dám jednu otázku a nezodpovíš-li ji správně, propadneš. Pověz nám na příklad, kdy byla prohlášena československá samostatnost?

— sím, 28. října 1918!

— Počkej, hade, podívám se do čítanky, ale jestli to není pravda, tak budeš vidět těch pohlavkůch!! Lord.

„Tak ten strážník z Hyberský ulice zešílel.“

„Proč?“

„Von mu někdo na strážnici vocucal pendrek!“ Lord.

— Taxem si koupil krásnou modrou látku na černý sako... Sam.

Co je to?

Je to kocour a není to kočka?

Sam.

— S poctivostí dojdete, slečno, nej-
dále do Prahy. Sam.

„Svět neznal vznešených
popudů bez erotiky.“

Láska je štěstím,
láska je utrpením
a přece je láska
věčnou silou světa!

V duši každého člověka je touha, bez jejíhož splnění je život neuspokojený, bez cíle!

Muž touží po ženě, žena po muži! Toť zákon přírody. A svatozáří tohoto zákona je: láska!

Láska — blaho a muka! Muka proto, poněvadž soudobí znetvořuje generace i jednotlivce. A přesto může láska blažiti každého, kdo ji pochopí, každého jednotlivce i celý národ.

Pochopte lásku, budete šťastnými! Vaše manželství i děti! Zjednávejte jasnou budoucnost osvobozené generaci!

Jak?

O tom Vás poučí naše právě vyšlé sensační dílo

„Všem — kdož milují!“

Pojednání o lásce a manželství. Nezbytná kniha manželského štěstí. Za spolupráce MUDra. Milady Suské upravil a sepsal Frant. Trefný.

Kapitola prvá: Podstata ženství. — Muž a žena ce přírodní celek. — Co žádá dozrálá žena?

Kapitola druhá: Pudovost muže. — Její ideální pohnutky. — Žena, jakou muž žádá. — Pohlavnost je podstatou lásky.

Kapitola třetí: Podstata lásky. — Prostituce a manželství.

Kapitola čtvrtá: Proměnlivost lásky a její příčiny. — Láska je věcí individuality. — Kolik lidí na světě, tolik odstínů lásky.

Kapitola pátá: Je jen jedno šťastné manželství — z milostného přesvědčení. — Zralost životní je podmíněna zralostí milostnou. — Základní podmínkou lásky je věrnost.

Kapitola šestá: Lásku nutno pěstovati. — Zvyk zplošťuje. — Odloučení v zájmu lásky. — Milovati nejen srdcem, ale i mozkiem.

Kapitola sedmá: Erotické svědomí. — Nelze raditi v manželství. — Kolik lidí, tolik různých manželství. — Kultura zjemňuje lásku, ztěžuje však dosažení štěstí.

Kapitola osmá: Duše žen je znetvořena. — Příčina nešťastných manželství. — Podstatou ženy je ženství. — Obrození milostného života.

Kapitola devátá: Vzdělání školní. — Inteligence citu. — Suché vědění ničí duši. — Třeba obrodu výchovy našich dívek, příštích to matek.

Kapitola desátá: O pohlavním poučování mládeže. — Jak se má a jak se nemá dítí. — Celé mládí má býti pozvolnou přípravou.

Kapitola jedenáctá: O pohlavní ochraně nezralých. — Závěr.

Cena této knihy, mající 94 strany textu, s krásnou obálkou na desce obnáší Kč 12.—, poštou Kč 13.— mimo porta.

Knihu má na skladě a
zasílá firma

HYDIKO,

Praha II., Spálená 34/126.

Knihu možno obdržeti
ve všech knihkupectvích!

Objednávky z ciziny neb
poste restante nutno dolo-
žití obnosem Kč 20.—

Vyplňte, odstříhnete a odešlete v nezalepené
obálce pod 30 h známkou.

Fa HYDIKO, Praha II., Spálená 34/126.

Podle Vašeho oznámení v časopisu „...“
zašlete mi obratem pošty Vaši novou knihu
„Všem, kdož milují“: jednájící o lásce a
manželství, za cenu Kč 12.—, poštou Kč 13.—
mimo poštovné, které sám hradím.

Pište čitelně, nejlépe tiskacím písmem!

T B A M P vychází dvakrát měsíčně. — Jednotlivé číslo 1 Kč — Předplácí se: ročně 22.—
Kč, půlletně 12.— Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlovo nám. 15.
Telefony 43.241 a 43.300. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Husova 7a Telefon č. 5069. — Filiální
administrace pro Přerov: Přerov, Škodova 13. — Vydavatel Quido Langhans. — Zodpovědný redaktor Karel
Melíšek. — Tiskne Středočeská knihtiskárna, akc. spol. — Používání novin. zn. povoleno pod č. 60.788-VII.-1929.